

нашитѣ читатели съ първото спускане на американеца *д-ръ Уйлямъ Бийбъ* на дълбочина около 1000 м. съ батисфера. Ето какво разказва самъ *д-ръ Бийбъ* за това свое знаменито спускане къмъ морското дъно презъ 1933 година.

— Преди много години азъ пръвъ слѣзохъ отъ парахода и се спуснахъ въ бистритѣ води на островъ Хаити. Следъ като надѣнахъ на главата и раменетѣ си водолазния шлемъ, бавно почнахъ да се спускамъ по вжже-то: 7, 8, 9... 20 метра. Краката ми, обути въ гумени обуца, се опрѣха въ меката тиня, въ подножието на коралови подмоли. Отидохъ къмъ отвесната скала и се вгледахъ надолу — въ зелената дълбочина. Разбрахъ, че предъ менъ се открива единъ съвсемъ новъ свѣтъ, толкова чуждъ, колкото Марсъ или Венера.

Преди две години азъ и Отисъ Бартонъ намислихме да направимъ едно голѣмо стоманено кълбо, което да бжде широко и яко и съ него да можемъ да се спуснемъ, въ която дълбочина желаемъ, и пакъ невреди-ми да излѣземъ на повърхността.

Когато стоманеното кълбо бѣ вече готово, потърсихме да му намѣримъ име. Мислихме, тъкмихме, и азъ най-сетне му дадохъ име „батисфера“. Това име се хареса на всички.

Презъ априлъ 1930 година моятъ морски корабъ „Гледисфенъ“ бѣше подъ пълна пара, батисферата бѣше готова: Бартонъ докара кълбото, което тежеше два тона, а сжщо и дебело стоманено вжже дълго 1065 м. и каучукова тржба, въ която се намираха телефоннитѣ и електрически проводни.

Азъ пъкъ доставихъ голѣма седемтонна макара (за дигане на тежести), докарахъ парахода „Гледисфенъ“ и взехъ нѣколко мои сътрудници, които трѣбваше да ни помагатъ въ работата. Наехме голѣмия шлепъ (лодка) „Реди“ съ открита палуба. На шлепа качихме мачтата, макарата, два парни котли, и най-после сложихме въ парахода и самата батисфера.